

Bilag.

De Dette Lovudkast er foranlediget ved følgende Bestemmelser i § 11 i Lov af 31te Marts 1891 Nr. 44 om Anlæg af en Frihavn ved København m. m.: „De Varer, som modtages til Lagning i de Pakhuse i Frihavnen, der tilhøre det i § 3 ommeldte Aktieselskab, skulle uden Overlevering eller Forevisning af andet end Prover af Varerne kunne gøres til Genstand for Omsætning, Pantsættelse, Brandforsikring og desl. efter Oplagsbeviser og Garantibeviser (warrants). De nærmere Bestemmelser angaaende disse Beviser, der skulle kunne transporteres uden Brug af Stempel, fastsættes ved Lov. Indenrigsministeren udfærdiger de fornødne reglementariske Bestemmelser og Takster vedkommende Frihavnen.“

At Købmænd oplægge deres Varer hos Personer, som gøre sig en Forretning af at tage imod Varerne i deres Pakhuse, har længe været i Brug her som andetsteds. Derimod var det en Tid lang et for England og Holland ejendommeligt Forhold, at Pakhusets Ejer udstedte Beviser for Varerne, der kunde repræsentere disse Mand og Mand imellem, og som benyttedes til vidtstrakt Omsætning af Varerne, medens disse laa roligt i Pakhuset. Medens denne Brug af Varepapirerne havde fundet Sted i England fra Mørhundredets Begyndelse væsentlig uden Støtte af Lovgivningen, har man i andre Lande ment, at man først gennem Love, som udrustedes Beviserne med særlige Retsvirkninger, kunde skabe en tilsvarende Omsætning ved Hjælp af Beviserne. Saaledes fremkom en Række Love om Oplagshuse og de af disse udstedte Beviser (bl. a. i Staten New-York Lov af 17de April 1858, i Frankrig af 28de Maj 1858, i Spanien af 9de Juli 1862, i Belgien af 18de November 1862, i Ungarn af 16de Maj 1875, i Bremen af 13de Maj 1877, i Svejts af 1ste Januar 1883, i Italien af 1ste Januar 1883, i Rusland af 30te Marts (11te April)

1888 og i Østerrig af 28de April 1889). I Tyskland er der ikke kommet nogen almindelig Lov; derimod foreligger der tre vel udarbejdede private Lovforslag af Adler, Landgraf og Kießer, se denne sidstes: „Zur Revision des Handelsgesetzbuchs“, 2den Del, i „Beilageheft zu Bd. 35 der Zeitschrift für das gesammte Handelsrecht“, S. 164 ff. Denne Bevægelse satte ogsaa Frugt i Danmark. Ifølge Impuls fra vor Handelsverden fremkom Lov om Oplagshuse af 23de Februar 1866. De af Oplagshuset efter Autorisation af Justitsministeriet udstedte Beviser udrustedes ved denne Lov med Retskraft til i Omsætningen fuldtud at repræsentere Varerne. Disse kunne sælges og pantsættes ved Bevisets Overdragelse, og Retsforfølgninger mod de oplagte Varer rettes mod Beviset (Lovens §§ 1 og 4-6). Men denne Lov fik ingen praktisk Betydning. „Blaa Pakhus“ paa Kristianshavn var alene en fort Tid indrettet til at fungere som autoriseret Oplagshus, og senere har der intet saadant eksisteret. Pakhusforretninger trives vel herhjemme; men de af dem for Varerne udstedte Modtagelsesbeviser indrettes nu som oftest saaledes, at de ere uoverdragelige; saa at Varerne ikke kunne omsættes igennem dem. Derimod bruges det, at Partier af oplagte Varer udleveres Køberen efter Udleveringsedler, udstedte af Oplæggeren; men uden at det saaledes afleverede afskrives paa Modtagelsesbeviset, der ofte aldrig kommer tilbage til dets Udsteder. Naar Lov af 31te Marts 1891 § 11 taler om Omsætning etc. gennem Oplagsbeviser og Garantibeviser (warrants), medens Loven af 1866 alene taler om „Oplagsbeviser“, da tilsigtes hermed at gøre et nyt Forsøg paa at skabe brugbare Omsætningspapirer for de oplagte Varer derigennem, at der udstedes to Beviser, hvoraf det ene Oplagsbeviset, skal tjene til Varens Salg; det an-